

Martelarenstraat 155

Nelly Vos en

Alfons Van Elsen

16 augustus 1956

De ouders van Nelly waren Anna Ruts en Jan Vos uit de Martelarenstraat en zij hebben hun gouden, diamanten en briljanten bruiloft kunnen vieren. Hun dochter Nelly wil in hun voetsporen treden. Haar vader is ondertussen 93 jaar geworden en fietst nog elke dag door Ginderbroek.

De ouders van Alfons waren Maria Mast en het Klein Meesterke. Beiden stonden in de lagere school, zij in Millegem, hij in Ezaart.

Vanwaar die bijnaam Klein Meesterke? In Ezaart had je ook nog meester Godard en hij was een grote, struise man. Meester Van Elsen echter was wat kleiner en daarom werd hij de Kleine of het Meesterke genoemd.

Klein Meesterke was erg betrokken met Ezaart. Hij was lid of schrijver van de meeste verenigingen, onder meer was hij secretaris van de paardenverzekering die in café Borgerhout haar lokaal had.

Van Elsen was een molenaarsfamilie en de nonkels van Fons maalden op de watermolen van Hoolst, Straal en Meerhout.

Fons heeft ooit een jaar in de klas van zijn vader gezeten, wat voor zoontje lief niet zo prettig was. Hoewel zijn ouders in het onderwijs stonden, heeft Fons thuis toch weinig hinder ondervonden bij zijn schoolwerk.

Tussen haakjes kunnen we nog melden dat Ann Van Elsen, miss België, familie is van Fons.

Nelly en Fons zijn beiden van 1935.

Ze hebben heerlijke kinderjaren beleefd. Het was nog de tijd dat de kinderen veelal buiten speelden.

Al spelend liepen ze naar school en dat vier keer per dag. De grotere meisjes namen dan ook de kleinsten mee.

Als ze na schooltijd en op vrije dagen naar buiten wipten, waren ze direct met een groepje samen om te spelen, ravotten, 'sjotten', hinkelen of 'piepelingeburge' (verstoppertje) spelen.

Ze gingen met zijn allen naar de Muizenberg op De Rooy en zwommen in de Nete. Het kon allemaal. Het mocht allemaal.

Ja, ze zouden hun kindertijd niet willen verwisselen met de huidige waarin televisie en computerspelletjes hoogtij vieren.

Nelly ging naar de lagere school en daarna naar de technische, toen beroepsschool genoemd, van de Rozenberg. Ze leerde er koken, wassen, strijken, naaien; alles wat nodig was voor het huishouden.

Fons stapte na zijn lagere school in Ezaart over naar het college. Maar hij liet zich ompraten om voor banketbakker te gaan leren in Antwerpen. Drie jaar lang reed hij met de trein naar de Scheldestad. Achteraf heeft hij veel spijt gehad van die omschakeling.

Tijdens de kermis van Ginderbroek gaven de muzikanten van de wijk 'De Vrije Vrienden' een concert, eerst op een podium in de Veldstraat (Martelarenstraat) en daarna op het Pleintje van Ginderbroek. Tijdens hun optreden voerden de meisjes enkele dansjes uit. Nelly was 13,14 jaar toen zij ook mee deed.

Kermis in Ginderbroek

De mensen rond het Pleintje van Borgerhout vormden een groep.

1947 – De boot Mercator, gebouwd op een auto van Frans Ruts. Hij was de kapitein.

De matrozen waren o.m. Selm Verhoeven, Nelly Vos, Roza Dierckx, Lisette Beyens, Jan Schoeters, Sooi Vanarwegen, Marieke Nijs, Amelie Schroyen.

1948 – De meiboom met lintjes,
vastgehouden door Josée Dens,
Julienne Hens, Roza Dierckx,
Amelie Schroyen, Mariette
Lambrechts, Nelly Vos, Marieke
Nijs, Jeanne Philipsen.

Griffier Hermans, de regisseur van het operettegezelschap Hoger-Op, kwam naar dat kermisgebeuren kijken. Na het optreden vroeg hij aan Nelly en een ander meisje of ze bij zijn gezelschap wilden komen dansen. Zo werd Nelly een van de balletdancersjes van Hoger-Op. De danspasjes werden door een Antwerpse choreografe aangeleerd.

Maar ondertussen was Fons ook lid geworden als zangertje van het jeugdkoor van Hoger-Op.

Toen Nelly en Fons lid van Hoger-Op waren, speelden ze mee in een vijftal operettes. Het waren het Witte Paard, de Lustige Weduwe, de Bloem van Hawaï, de Lustige Boer en de Bommelbaron.

Juli 1952

- H. Doornspel op de Markt

met de Venusdans

De balletgroep van Hoger-Op met onder meer onze jubilaris Nelly, Julia Geyzen, de zuster van onze vorige jubilaris, Martha Geys, de gezusters Porters, Roza Wilms, José Van Decraen.

Oktober 1952

- De Bommelbaron

met de Bollijn

Daarbij gaf Hoger-Op nog bonte avonden in de omliggende dorpen en verder, zelfs tot in Ronse. Het vervoer van de deelnemers en het materiaal gebeurde met de vrachtwagen. Ook bij de opvoering van het H. Doornspel op de Markt in juli 1952 waren ze van de partij.

Met de opbrengst van die optredens ging het hele operettegezelschap voor twee dagen naar de Ardennen of naar zee.

Nog een anekdote. Als ze in Mol optraden, moesten de danseresjes van gemeentesecretaris Jonghmans hun minikleedjes met stroken crêpepapier verlengen, zodat de meisjesknieën bedekt waren. De gemeentesecretaris was toen vooral bekend als de man die wilde dat alles zedig en kuis verliep.

In dat operettegezelschap van Hoger-Op leerden Nelly en Fons mekaar kennen.

Ze trouwden op 16 augustus 1956.

Ze kregen een dochter Viviane en twee kleinzonen Jan en Wim.

Na de beroepsschool ging Nelly als naaister werken bij Julia Sannen en Jos Mast. Tien jaar lang, eerst in een te kleine werkplaats in de Martelarenstraat, later in de ruime ateliers in de Nieuwstraat.

Julia Sannen tekende de patronen, twee coupeuses sneden het stof en 7 à 8 naaisters stikten de kleren. Iedereen maakte elk kledingstuk helemaal zelf af. De knopen moesten nog met de hand aangenaaid worden.

Elke naaister kwam zo tot een 10 à 13 kledingstukjes per dag. Toen bestond nog geen bandwerk waar elke naaister een bepaald onderdeel van het kledingstuk moest afmaken. Jos Mast ging de kleren verkopen in de kledingszaken, die over het hele land verspreid lagen.

Het was voor de naaisters toen toch een gezellige tijd. Ze zaten met velen rond de werktafel en de radio speelde de hele dag.

De beginnende naaisters verdienden het eerste half jaar slechts 5 fr. per uur. Daarna kregen ze opslag.

Fons begon na zijn leerperiode in Antwerpen in de bakkerij van Vroesa (Van Roey - Sannen) in Ezaart. Het was een grote en bekende bakkerij: 6 à 7 man stonden aan de bakoven en 10 à 12 man voerden het brood af. Daarbij bracht een bestelwagen nog brood naar de coöperatieve en andere winkels.

Het was zwaar werk. Heel de tijd stond men in het zweet, want bij elke bakbeurt moest de hete vloer van de oven uitgetrokken worden.

Het waren ook vaak lange dagen, vooral in de tijd van de kermessen want dan waren er vele bestellingen.

Ja, die dagen deden we niets anders dan bakken en slapen.

Na het bakken moesten ze nog de zakken bloem van de zolder halen.

Na een jaar of twee zag Fons het voor bekeken en ging met zijn schoonvader mee de bouw in, de travaux op.

Fons heeft daarna thuis nog zelden iets gebakken. De goesting was over. Het was genoeg geweest.

Zijn nieuwe werk vergde natuurlijk een hele aanpassing. Fons ging meteen avondschool volgen: drie jaar naar de tekenschool met Leon De Koninck als lesgever en twee jaar bouwkundig tekenen aan de academie.

Tijdens de eerste jaren droeg Fons ook nog een plank met een hoop bakstenen op zijn schouder de ladder van de stelling op of een volle mortelbak.

Zijn schoonvader had veel werk. Ze werkten soms met 10 man. In februari hadden ze al werk voor een heel jaar. Tijdens de werkdagen stonden Fons en zijn schoonvader de hele tijd gebogen over de mortelkuip. Op zaterdag en zondagvoormiddag rekenden ze de plannen uit en verzorgden het schrijfwerk. Alleen op zondagnamiddag genoten ze van wat rust.

Omdat na de Tweede Wereldoorlog veel gebouwd werd, begonnen vele metselaars zelfstandig te werken. De concurrentie groeide. In de jaren 70 greep zijn schoonvader dikwijls naast de opdrachten, vooral als de Limburgse aannemers begonnen mee te rekenen, want daar lagen de lonen nog lager.

Toen zijn schoonvader in 1978 stopte en met pensioen ging, stapte Fons over naar aannemer Frans Vreys van Achterbos. Daar heeft hij gewerkt tot 1993 en ging daarna eveneens met pensioen.

“Wat wij in onze tijd gebouwd hebben, was ijzersterk”, vertelde Fons. De fabrieken leverden nog stevig materiaal. Als een vrachtwagen bakstenen aanvoerden, werden ze gewoon omgekieperd. Op een uitzondering na, bleven ze ongeschonden. Tegenwoordig wordt het materiaal met een heftruck afgeladen en voorzichtig op de grond gezet, bang dat er iets zou breken.

In de gevels en binnenmuren die wij gebouwd hebben, heeft iedereen moeite om er een gat in te boren; in de huidige bouwwerken moet je bij het boren oppassen dat je niet helemaal dwars door de muur gaat.

Vroeger waren het toch andere tijden. Het was allemaal zo gewoon, zo eenvoudig. Bij de herinneringen aan hun jeugd jaren voelen de ouderen vooral aan hoe hun tijd is veranderd. Om maar een voorbeeld te noemen: de koffiepote met zijn beurs.

De rode gelakte koffiepote stond steeds op de Leuvense stoof. Heel de dag bleef de koffie warm. Als men dorst had, dronk men een ‘zjat’ koffie en niet elke keer werd het kopje afgewassen.

Ze maalden de koffiebonen in een molentje dat bij het malen tussen de twee knieën werd vast gezet. De geur van de koffie vulde de kamer. De 'prut' werd om de twee dagen uit de beurs geschud en de pas gemalen koffie vanuit het bakje in de beurs gegoten. Soms moest het linnen koffiezakje met naald en draad steviger aan de ring worden genaaid. Nu heeft iedereen een koffiemachine of een Senseo. Op een knopje duwen en je hebt koffie. Ja, wat zijn de tijden toch veranderd.

De familie met dochter Viviane, de jubilarissen Fons

en Nelly, schoonzoon Jo Goossens, hun vader Jan Ruts bij zijn negentigste verjaardag en de kleinkinderen Jan en Wim

Ginderbroek wenst Fons en Nelly van harte proficiat met hun gouden bruiloft en een gezellige feestdag.

We hopen dat Fons en Nelly dezelfde weg zullen opgaan als hun ouders en dan kunnen we binnen tien jaar weer even aanbellen.